

EEN SCHADUW LEVENSLANG

COCON

CONTACTBLAD VAN DE VERENIGING OUDERS VAN EEN VERMOORD KIND

JAARGANG 8 NUMMER 1

15 maart 2008

REDACTIE COCON

Lucrea Kern
Paul Kuiper
Wil Vreeburg

tel. 024-3241320
tel. 074-2439826
tel. 073-6563206//06 15087935

l.kern@kpnplanet.nl
kuiper.p@tiscali.nl
wvreeburg@home.nl

Illustraties Lucrea Kern.

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:

Redactie COCON

Wil Vreeburg

Marie Koenenlaan 44

5237 BL 's-Hertogenbosch

De volgende Cocon verschijnt op 15 juni 2008. Kopij vóór 20 mei sturen naar het redactieadres.
De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen te weigeren of in te korten.

BESTUUR V.O.V.K.

Sophia Kammeijer
Frits de Jong

voorzitter
secretaris

telefoon 06-51 50 96 20
Moeselschansweg 36 6005 NA Weert

Jos Vreeburg
Arsène van Nierop

penningmeester
bestuurslid

bankrekening: postbank 28 33 50

VAN DE REDACTIE

En dan is het alweer maart.
Hoopvol uitbottende bomen en struiken. Een zonnetje dat ons voorzichtig gaat verwarmen. Krijgt u er ook weer nieuwe energie van? De cirkel van het leven, in de natuur zijn dood en leven zo nauw met elkaar verbonden. Als we ons leven zo kunnen zien als deel van een groot geheel dan zijn we op de goede weg. Maar wat is dat moeilijk.

Slachtofferhulp Nederland biedt, samen met stichting de Basis in Doorn, lotgenoten een viertal weekenden aan, die in het teken zullen staan van het 'Zoeken naar ruimte voor toekomst.' Op 23 februari was er in Doorn een informatieve dag. Een verslag hierover staat in deze Cocon.

Toen ik tijdens die introductiedag zo zat te luisteren naar het openingswoord van de heer Jaap Smit, directeur van Slachtofferhulp Nederland, werd ik werkelijk even ontroerd. Eindelijk worden wij als nabestaanden van slachtoffers van geweldsdelicten erkend in onze getraumatiseerde rouwverwerking. Eindelijk is niet alleen zichtbaar geworden wat wij oplopen aan pijn, woede en onmacht, maar dat wij daar ook best een handje bij kunnen worden geholpen. Dat heeft men begrepen en daarom subsidieert het Ministerie van Justitie deze weekenden. Een mooi resultaat dat door de vereniging is bereikt door telkens opnieuw aan te geven wat onze pijn is. Of de 26 lotgenoten die aanwezig waren zich allen zullen inschrijven voor de weekenden, dat is de vraag. In ieder geval

krijgen deze weekenden, wanneer deze succesvol blijken te zijn, zeker een gevolg.

“Ruimte voor toekomst”, ik heb er lang over nagedacht, want er werd verteld, dat het derde weekend in het teken staat van: Loslaten. En dat blijkt voor ons toch vaak een stap te ver. Reacties uit de zaal: Loslaten? Ik wil helemaal niks loslaten! En dat gevoel begrijpen we allemaal, omdat ons kind van ons werd afgerukt, op brute wijze, zonder aankondiging waren wij ons kind plotseling kwijt. Jaren en jaren kost het ons om het woord loslaten zelfs maar in de mond te nemen. Voor mij heeft loslaten een andere betekenis gekregen. Mijn lieve kind loslaten zal ik nooit, wat ik wel wil en soms ook kàn loslaten, is mijn woede, mijn onmacht. Loslaten doe ik vaak de gedachte aan de dader, die ik geen deel wil laten uitmaken van mijn leven. Vasthouden doe ik mijn lieve kind, in mijn gedachten en in dankbare herinnering dat ik haar moeder mocht zijn gedurende 24 jaar.

Als redactie realiseren we ons dat dit een zwaar blad is. We horen dat veel lotgenoten het niet in één keer uit kunnen lezen. Dat is begrijpelijk, maar de Cocon zal nooit een leuk blad worden..... Toch kunnen de verhalen over onze kinderen en de manier waarop ieder met het verlies omgaat, ook hoop geven. Kijken we naar de verhalen van Pascal Keyzer en Patricia Bouwens in dit nummer, dan zien we naast het onuitsprekelijke verdriet van de ouders, ook een enorme kracht waarmee ze, ieder op eigen wijze, weer vorm geven aan hun leven op zoek naar ruimte voor toekomst. De power die lotgenoten ook bezitten is een stimulans om samen op deze weg verder te gaan.

We wensen u een krachtige start van het voorjaar toe.

EVEN VOORSTELLEN

In het colofon hebt u het kunnen lezen: de redactie bestaat nu uit Wil Vreeburg, Lucrea Kern en Paul Kuiper.

Wil en Lucrea werden tot voor kort bijgestaan door Piet Jenniskens, maar Piet heeft zijn redactietaken neergelegd en Paul neemt die met ingang van dit nummer van de Cocon over. Wie is Paul Kuiper?

Voor velen, en zeker voor de lezers van de Cocon, ben ik de vader van Maaïke Kuiper. Maaïke is in 1997 vermoord door een flatgenoot van haar die geld nodig had. Voor die (mis)daad is hij gestraft met 18 jaar gevangenisstraf.

En dat is in een paar woorden een dramatisch verhaal, waarover ik in het bestek van dit artikel niet verder uit hoeft te weiden.

Ik ben natuurlijk meer dan alleen de vader van Maaïke: de man van Ina, de vader van Henk, Jan-Heiko en Gertske, de schoonvader van Marije, Geeske en Martijn, de opa van Suzanne en Jelmer, de broer van, de buurman van en ga zo maar door.

Maar als ik niet de vader van Maaïke was, was ik nooit redacteur van de Cocon geworden. En ik zou er ook heel wat voor over hebben als – maar die gedachte kennen we allemaal wel!

Waarom in de redactie? Bijna zolang als ik me kan herinneren, heb ik wat met schrijven. Vanaf dat ik schoolmeester werd, heb ik geschreven in schoolkranten, over van alles en nog wat. Toen een van mijn zoons vroeg of ik eindredacteur van het clubblad van zijn voetbalvereniging wilde worden, heb ik ja gezegd. Dat hield ook in wekelijks een column schrijven voor de website van die club.

Die laatste twee activiteiten dwongen mij om mijn aandacht op iets te richten dat compleet niets met het verdriet om Maaïke te maken had en dat heeft me goed gedaan. Nee, niet om het even te vergeten, dat kan niet, maar om te voorkomen dat je er aan ten onder gaat.

En de Cocon? Daaraan wil ik graag mijn bijdragen leveren, zowel aan het samenstellen van het blad – dat is redactiewerk – als aan het leveren van kopij. En samen met Lucrea en Wil moet dat lukken!

Paul Kuiper

Paul, na het lezen van jouw stukje, bleef deze zin door mijn hoofd spelen: “dwongen mij om mijn aandacht op iets te richten dat compleet niets met het verdriet om Maaïke te maken had en dat heeft me goed gedaan”.

Jarenlang maakte ik dromerige stillezens en eenzame landschappen en ik hoopte dat, na de moord op mijn zoon Facco, schilderen mij troost zou geven.

Kort erna stond ik startklaar achter mijn ezel, de klanken van de Stabat Mater van Pergolesi zachtjes op de achtergrond.

Die droeve muziek gaat je door merg en been... Een gevallen Facco, daarna een vage figuur in een verlaten omgeving, een portret dan?, en het werd steeds lelijker en onechter en valser. Uiteindelijk heb ik het doek zwartgeschilderd, maar ook dat weer uitgeveegd.

Sinds de jaren tachtig doe ik aan genealogie. En dat heeft mij gered, mij vooral de eerste tijd door de dagen heengesleept. Feiten opzoeken: een geboorte, een huwelijk, een overlijden. Honderd jaar geleden was het geen uitzondering, als ouders voor de vijfde keer een kind naar het kerkhof moesten brengen.... Onlangs is mijn elfde boek over mijn moeders dorp verschenen en ik ben nu bezig de voorouders van mijn kinderen uit te zoeken.

Maar wil je wel geloven, dat als ik mijn atelier stofzuig, ik soms heimelijk denk: schilderen? Facco zou zeggen: moet je doen moeke!! Nu moeke nog.

Lucrea

VAN HET BESTUUR

Bij de eerste vergadering van 2008 mochten we Tineke Jansons, moeder van Sybine, begroeten, door ons gevraagd om eventueel bestuurslid te worden. Tineke reageerde positief en zij loopt een paar keer mee voorafgaand aan de ledenvergadering, waarbij zij als bestuurslid gekozen kan worden.

Ook Jack Keijzer, vader van Pascal, zal de komende vergadering van de partij zijn, om te ervaren of hij definitief in het bestuur gekozen kan worden. Nadat we geruime tijd met een klein bestuur hebben moeten werken zijn we natuurlijk heel blij met deze nieuwe kandidaats-bestuursleden.

Het is altijd fantastisch als ouders op welke manier ook, de vereniging mee helpen dragen.

Er is in de afgelopen tijd een aantal landelijke bijeenkomsten geweest, waarbij de VOVK betrokken was:

We werden uitgenodigd voor een bijeenkomst van het Openbaar Ministerie in het kader van het landelijke project 'Slachtoffer Centraal'. Er wordt in opdracht van de Minister van Justitie door het Openbaar Ministerie hard gewerkt om te komen tot een visie en beleid om slachtoffers beter in beeld te krijgen en beter tot hun recht te laten komen.

Ook was er een bijeenkomst, georganiseerd door Slachtofferhulp Nederland rond de ervaringen met het spreekrecht.

De introductiedag voor lotgenotenweekenden, georganiseerd door Slachtofferhulp Nederland, is geweest en de pilot tot het houden van de weekenden gaat starten.

Er is overleg met Fonds Slachtofferhulp over het verder opzetten van de website.

Joep van der Geer, al jarenlang onze vaste begeleider heeft het laatste jaar bij het bestuur als vervanger gefungeerd van Yola de Groot, die al zo lang door gezondheidsklachten niet aanwezig kan zijn. Ook coördineerde hij de

andere begeleiders. Hij heeft aangegeven dat hij zich uit deze twee taken terug wil trekken. Gelukkig is Jan Camps bereid gevonden om de taken van Joep over te nemen. We zijn er heel blij mee. Joep blijft wel bij de VOVK als gespreksleider.

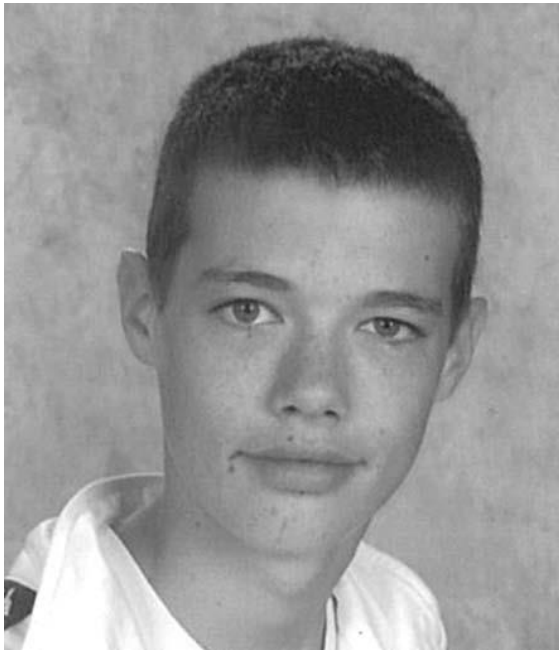
Maar natuurlijk blijven ook in dit jaar de lotgenotenbijeenkomsten het hart van de vereniging. Daar ontmoeten wij ouders elkaar, vinden we herkenning en steun of troost.

Want wij maken nog steeds of opnieuw onverwachte situaties mee, die ons van ons stuk kunnen brengen. Hopelijk zijn onze bijeenkomsten dan die plek waar je terecht kunt met je verdriet, en waar ook plek is voor moedgevende verhalen en ervaringen.

Sophia Kammeijer

PASCAL KEIJZER

U heeft de afgelopen weken veel kunnen lezen over de tragische dood van onze lieve jongen, 16 jaar.....en vermoord door een 36-en 40-jarige streekgenoot, op 30 april 2007. Eerst gruwelijk in zijn hals gestoken. Het karwei afgemaakt door Pascal een aantal malen te overrijden met een auto. De inwendige schade die daarvan het gevolg is geweest heeft hem het leven gekost. Pascal hebben zij hulpeloos achtergelaten ..... de verdachten zijn naar huis gegaan, hebben de auto gewassen en zijn 's avonds triomfantelijk verschenen in een coffeeshop. Hoe harteloos kan iemand zijn.

En ja, Pascal begaf zich de laatste jaren op het verkeerde pad. Iedereen was bezig-en de laatste weken ook zichzelf-om Pascal op het goede pad te krijgen. Wij hadden een paar weken voor zijn overlijden goede hoop dat Pascal weer het goede pad op wilde. Ook al omdat hij zelf aangaf hulp te willen hebben. Vrienden hebben ons ook gezegd dat hij hulp wilde hebben. Hij wilde werken, hij zocht werk en .....hij vond werk. Eén dag slechts heeft hij mogen werken. Kennelijk was Pascal de weg naar het goede pad niet gegund.

Ondanks dat hij de laatste jaren van zijn leventje thuis voor het nodige tumult heeft gezorgd, heeft Pascal zich altijd t.o.v. zijn

ouders zeer respectvol opgesteld. Ondanks alles kwam hij altijd thuis eten en hij heeft nooit een cent van ons gestolen. Als hij in het bijzijn van vrienden zijn moeder tegenkwam in het winkelcentrum, kwam hij altijd even naar haar toe.

Zoals eerder gezegd waren de laatste jaren met Pascal zonder meer hectisch te noemen.

Op school ging het niet meer.

De kinderpsychiater diagnosticeerde de gedragsstoornis ADD (Attention Deficit Disorder, een aandachtstekortstoornis).

Hij begon zich kennelijk ongelukkig te voelen.

Halverwege de brugklas vond Jolanda een brief in zijn kamer. De eerste zin luidde:” *Lieve Pappa en Mamma, als jullie dit lezen ben ik dood.*” De slotzin luidde:”*Treur niet om mij, ik heb een mooi leven gehad.*”

Tussen de begin- en slotzin in heeft hij nog veel meer geschreven; onder meer heeft hij zijn crematie geregeld. Wie wel en niet mochten komen. Pascal was toen 13 jaar.

Hebben wij in de jaren tot aan de brugklas niets gemerkt??

Wij willen u kennis laten maken met de enige echte Pascal, een lieve sociaal voelende jongen. Gek op vader, moeder en broertje, gek op opa en oma . Dol op vakanties maar ook dol op vrienden, veel vrienden.

Ca. 18 jaar geleden gingen Jolanda en ik onze ouders bezoeken met een mooi boeket bloemen. In het kaartje hadden wij neergeschreven: “voor een trotse opa en oma”. Wij waren namelijk zwanger. Zwanger van Pascal die op 7 februari 1991 geboren werd.

Wat waren wij trots op ons knulletje.

De start was wat moeizaam; na drie weken werd hij voor de eerste keer geopereerd.

De spier naar de maagingang functioneerde niet. Het voedsel bereikte de maag niet.

Een spoedoperatie volgde. Hij bleek voor ca. 75% uitgedroogd. Na nog een aantal operatieve ingreepjes ging voor Pascal eindelijk de zon schijnen.

Een dankbaar jochie om voor voor te mogen lezen. Het verhaal van Robin Hood bleek zijn favoriet. Samen op bed liggen en eindeloos voorlezen; Pascal dicht tegen mij aangekropen. Prachtig mooie herinneringen.

Ook gingen wij altijd samen naar mijn volkstuintje; Pascal had zijn eigen stukje grond met zijn eigen groenten,.....worteltjes, bietjes etc. Ik op mijn klompen.....hij op zijn klompen.

Hij ging ook bijna altijd met mij mee naar mijn werk als ik op zaterdag moest overwerken. Hij zat dan heerlijk naast mij te kleuren of op een computer te “painten”.

Druk was het altijd in de auto als wij als gezin ergens heen gingen. Pascal zat altijd in het midden van de achterbank. Constant tikte hij mij op de schouders om het zoveelste verhaaltje te vertellen. Het maakte daarbij niet uit of wij een rit van 5 of 500 km hadden. Ongelofelijk gezellig.

Onze gezinsvakanties waren ook altijd een feest. Vanaf Pascals derde jaar zijn wij jaarlijks naar onze caravan op de camping gegaan. De laatste 5 jaar organiseerde ik altijd een “vader en zonen” competitie. Zo hebben wij gevoetbald, gebadmintond, etc. Vader werd op de een of andere manier altijd derde.

Soms werd Pascal eerste, soms ook Remy. Voorts zijn wij erg dankbaar dat wij als gezin nog mooie buitenlandse vakanties meegemaakt hebben, met Maleisië en Californië als hoogtepunten.

Een hoogtepunt was ook altijd de afsluiting van zijn zwemdiploma's. Na weer een diploma gingen wij altijd samen “uit eten”. Hij mocht kiezen. Vaak werd het een pannenkoekenhuis.

Pascal was een echt vaderskind, in ieder geval tot en met de basisschool. Op de middelbare school trok hij meer naar zijn moeder, met wie hij met regelmaat gezellig ging winkelen.

Winkeltje in en winkeltje uit. Kroketje uit de muur.....wat kan het leven toch mooi zijn. Ook aan hobby's heeft het Pascal nooit ontbroken. Zo was voetballen zijn lust en zijn leven. Wat genoot ons kereltje toen hij in Londen naar de wedstrijd Arsenal – Manchester City mocht kijken en daarna nog een tijdje in de Arsenalpub mocht zijn! Arsenal was samen met Ajax zijn lievelingsclub.

Drummen was een andere hobby van hem. Hij heeft wat afgedrumd bij ons op zolder. Vroeger drumde hij al op alles wat los en vast zat, van emmer tot glasplaat. Op Koninginnedag 2000 trad bij ons in Hoogkarspel op het dorpsplein, de Jostiband op. In de pauze betrad Pascal het podium en begon heerlijk te spelen, 9 jaar was hij toen. Wat waren wij toen gelukkig en trots, en nog niet wetende dat op Koninginnedag, zeven jaar later, hij vermoord zou worden!

Wat Pascal ook met verve deed, was “ontwerpen” maken. Zo heeft hij de tuin ontworpen voor de burens en diverse keren zijn eigen toekomstige woning.

Naarmate hij ouder werd leek Pascal wat ongelukkiger te worden. Hij had de gedragsstoornis ADD. Mede daardoor ging het op school ook niet goed. Gemopper thuis, gemopper op school. Hij kwam in een vicieuze cirkel en bij verkeerde vrienden terecht. Drugs bleken een middel om je “gelukkiger” te voelen. Onze knul begon zich steeds vaker meer en meer onbegrepen te voelen. De enige die hem leek te begrijpen was Pukkie, zijn eigen kat. Elke dag als hij ging slapen ging de kat mee. Die lag bij koud weer heerlijk onder de dekens, pootje om hem heen. Zijn steun, zijn troost.

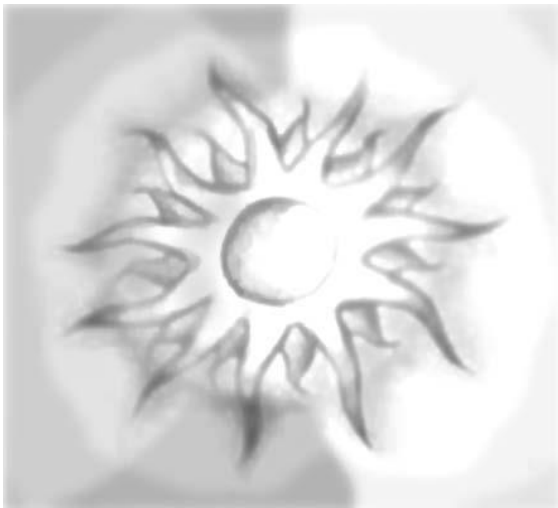
Lieve lotgenoten, u begrijpt het als geen ander als wij zeggen dat de glans van het leven is. U begrijpt het als wij zeggen dat wij van binnen onherstelbaar zijn beschadigd.

Jolanda, Remy en ik gaan “gewoon” door met ons leven. Pascal blijft in onze harten voortleven. Er zal geen dag voorbij gaan zonder aan hem te denken. Ontelbaar mooie herinneringen, mooie videobeelden, zijn alles wat rest van onze jongen. Dat is wat nu telt.....de rest in volkomen oninteressant.

Elke dag voor het slapen denk ik aan mijn jochie en moet denken aan de woorden in het liedje van Ralph van Maanen:

*Nooit zal ik je stem meer horen
En alles lijkt kapot sinds de dag dat jij
verdween
Ik voel mij vaak verloren
Zoveel dingen nam je mee
Toen jij het leven losliet
En nog zoveel niet gezegd
Was er nog zoveel onbesproken en niet
uitgelegd*

*Met mijn ogen dicht
Zie ik jouw gezicht
Kan ik jou nog horen praten
Blijft je blik op mij gericht
Zie ik jou nog staan
Raak je mij weer
En maakt het donker plaats voor het licht*

Maar helaas, de werkelijkheid is anders; het licht is er niet.....het is aardedonker. Wat ons troost is de gedachte dat ons jochie nu “rust in zijn hoofd heeft en gelukkig” is. Ooit komt hopelijk de dag dat wij onze knul weer in onze armen zullen kunnen sluiten....we laten hem dan nooit meer los.

Jack, Jolanda en Remy Keijzer

VAKANTIE !!.....??

We zijn op vakantie in Tunesië.
Geen krant, geen t.v, geen nare berichten die mij weer uit het lood slaan.
Alleen zon, strand en vriendelijke mensen.
Wij maken een excursie naar het Bardomuseum, met indrukwekkende mozaïeken.
Vlak voordat het tijd is om verder te gaan, gaan alle lichten uit en wordt de hele groep via een andere weg naar buiten geleid.
Buiten staan ambulances en veel politie.
Een vrouw hevig te huilen en te krijsen.
Wat blijkt? Twee jonge jongens, die schoonmaakten zijn overleden. Water en blote elektriciteitskabels gaan niet samen.

John is helemaal ontdaan en heeft vreselijk medelijden met de moeder.
Ik kan alleen maar denken: ik wou dat ik me zo had kunnen laten gaan na de dood van Fabian. Misschien was er dan minder emotie in mijn lijf vast komen te zitten, waar ik nu al die lichamelijke klachten van heb.
Dan denk ik tegelijkertijd: wat ben ik toch een raar mens, om jaloers te zijn op een moeder die net haar kind heeft verloren.
Ik had daar geen gevoel bij.
Een heel vreemde gewaarwording.
Normaal ben ik heel empatisch, maar nu herkende ik mezelf niet meer. Je schrikt van jezelf en wilt dat eigenlijk niet toegeven.

De laatste maanden had ik veel migraine, rugpijn, duizeligheid. Ik was niet echt ziek, maar had meer een hoofd vol watten of hardlopende gedachten die nergens op slaan. En mijn gevoelens maar wegstoppen.

Nu heb ik ondertussen wel geleerd dat je het leven en zeker je gedachten niet kunt dwingen en dat je overvallen wordt wanneer je er niet op bedacht bent.
Ook zal ik moeten accepteren dat ik gevoelens heb die ik niet met mezelf kan rijmen.

Misschien zijn er wel lotgenoten, die ook zulke ervaringen hebben en deze gevoelens herkennen. Als je daarop wilt reageren, ben je welkom op mijn e-mailadres:
payjo@simpc.nl.

Alle lotgenoten veel sterkte toegewenst.

Ria Payralbe

PATRICIA BOUWENS

Al vanaf je geboorte op 9 december 1977 was je een gezelligheidsmensje, overal wilde je bij zijn, niets wilde je missen. In je wippertje in de keuken als we moesten koken.

In je wippertje op tafel als we gingen eten. Je wilde nooit graag alleen zijn.

Dat is altijd zo gebleven.

Je hield van kinderen, mensen, dieren en van het leven. Dat is altijd zo gebleven.

Kinderen trokken naar je toe en dat vond je prachtig. Al heel jong wist je wat je wilde, met kinderen werken en moeder worden.

Dat is altijd zo gebleven.

Een lieve gezellige pittige baby, peuter, kleuter, tiener, dat is altijd zo gebleven.

Goudeerlijk, het hart op de tong en zo betrokken bij een ieder om je heen.

Dat is altijd zo gebleven.

Zo aanwezig, altijd vrolijk en blij.

ONZE ZON

PATRICIA

9 november 2003.

Ik hoorde vaag in de verte de telefoon gaan en Cor zeggen: “Ja, nee ze is hier niet, wat erg, nou, ze zal zo wel thuiskomen”, en hij hing op. Ik werd goed wakker en keek op de wekker, 12.05 was het. Cor vertelde dat Ruud, de man van Patricia, had gebeld en dat hij en Patricia een erge ruzie hadden gehad. Dat ze om kwart voor tien boos was weggegaan maar niet was thuisgekomen. Of ze misschien bij ons was.

Vanaf dat moment is ons leven veranderd in een verschrikkelijke nachtmerrie!

Ik heb direct teruggebeld want ik wilde precies horen wat er aan de hand was.

In dat telefoongesprek zei hij: “Ik vrees het ergste want ze was de laatste tijd zo depri.”

Direct vloog door mijn hoofd: Patricia depressief, nee, haar levenslust, vrolijkheid, spontaniteit, haar liefde voor Ruud en voor haar kids. Nee Ruud, dat zie je verkeerd.

We maakten afspraken, voor als ze thuiskwam, elkaar dat dan direct te laten weten.

Wat een bange nacht, van alles spookt door je hoofd. Ze is toch niet, toen ze boos wegliep, de verkeerde tegengekomen, want zo lang wegblijven is niets voor Patricia, daar heeft ze zelfs een hekel aan, uitpraten, zegt ze altijd!

Vrienden zijn die nacht overal gaan zoeken, Ruud zelf heeft de politie gebeld en ik was beroerd van de zenuwen en onrust in mijn lijf.

Die nacht beloofde ik haar: Lieverd, wat er ook gebeurt, je hoeft je geen zorgen te maken om je kindjes, wij zorgen wel voor ze.

Om 6 uur bellen, nu zal ze toch wel thuis zijn, want Jaimy moet aan de borst...Nee, nog niet? Vanaf dat moment raak je in een onwerkelijke roes. Ik had geen honger, was helemaal niet moe en bleef maar wachten en wachten voor het raam, vijf dagen en nachten lang.

Ondertussen was alles in rep en roer.

Ruud heeft aangifte gedaan van vermissing, de politie nam dat meteen serieus en startte zoekacties, heli's, speurhonden, oproepen van Ruud in de krant, flyers opgehangen, tv-oproepen. Wij hebben Ruud zo goed als mogelijk gesteund want hij had het ook heel moeilijk met drie kindjes. We lieten iemand bij hem slapen, als steun voor de lange nachten.

Hij wilde dat eigenlijk niet. Achteraf gezien snappen we dat, want hij moest haar kwijt, begraven in de duinen, maar daar kreeg hij zo geen kans voor.

In die dagen kregen we ondersteuning van mensen van de jeugdbegeleidingsdienst, slachtofferhulp en de pastoor.

Het verhaal van Ruud werd steeds anders, hij had ook een diepe kras op zijn wang, dat had volgens hem Patricia gedaan bij het weggaan. Maar die kras was heel diep -Patricia had geen nagels- zijn verhaal klopte volgens onze zoon Ricardo niet: Ruud zo lang, Patricia zo klein, nee, die kras moet zijn gebeurd toen hij op haar zat, anders kan dat niet. Onze schoondochter Meriam zei: Mam, dat zijn doodskrabben. Nee!! Dat wilde ik allemaal niet geloven, toch zag ik ook wel dat veel dingen niet klopten en dat er veel leugens waren die uitkwamen. Maar nee, hij die lieve rustige betrouwbare Ruud?? De man die Patricia verafgoodde, waar ze zoveel van hield?? Zelfs de beste rechercheur, die al 15 jaar daderprofielen schetste, zei na twee lange verhoren: "Hand op mijn hart, hij heeft het echt niet gedaan."

Vrijdagavond deden ze huiszoeking en kwamen ons daarna het verschrikkelijk nieuws vertellen. Ze hadden onze Patricia, onze zoon, in de tuin achter de vuilnis gevonden en ze was dood. Ik heb op straat lopen gillen, verscheurd word je, wat een pijn!!

's Middags heeft Ruud nog met mij gehuild, mij getroost en mij omarmd. Daar ben ik nu nog HEEL, HEEL BOOS om, walgelijk, IK HAAT HEM, hij, de moordenaar van mijn kind heeft mij aangeraakt, en getroost terwijl hij het wist en ook echt wilde!! Ik kan hier bijna niet mee leven, hij heeft mijn kind pijn gedaan en vermoord en ook nog achter de vuilcontainer gegooid, dat doe je niet eens met een diertje. Wij hebben haar niet eens meer mooi kunnen maken, niet eens afscheid kunnen nemen.

De dagen, weken, maanden nadat je kind is gevonden beleef je in een waas, lamgeslagen, verbijstering, ongeloof. Pijn, je bent gebroken, eigenlijk wil je ook niet meer leven, je wilt haar troosten, naar haar toe. Zoveel gevoelens, een chaos in je hoofd en lijf. En dan de begrafenis, gesprekken over de kinderen, spullen van de kinderen ophalen uit het huis, je moet zoveel regelen, maar je bent zo moe, moe, moe. Het ergste gevoel was op dat moment Onmacht!! Je kan niets meer voor je kind doen.

Politie die je komt voorbereiden op de rechtszaak. De details die je dan hoort. Hij heeft het zo gewild, ze was te dik geworden, hij walgde van haar, ze hadden een verminderd sexleven en hij had een ander meisje op zijn werk leren kennen. Aan zijn baas heeft hij meerdere keren gevraagd: "Als ik wil scheiden moet ik dan echt ook voor haar betalen?" En dan ook nog dat een ander familielid hier vanaf wist, wie?? En nog zoveel meer. Hij werd voor onderzoek naar het Pieter Baan Centrum gebracht. De diagnose, hij is een narcist met een persoonlijkheidsstoornis.

En dan de rechtszaak!! Je komt terecht in een mallemolen van chaos, emoties, want in dit rechtssysteem wordt aan zoveel dingen voorbij gegaan, alleen rekening gehouden met de dader. Een rechtszaak gaat toch over eerlijkheid?? Gelukkig is er nu spreekrecht voor nabestaanden. We zijn nog in gesprek geweest met de Officier van Justitie en zij heeft ons verteld wat Ruud die vrijdagavond, toen Patricia gevonden was, heeft verklaard.

Eerst probeerde ik haar staande te wurgen maar dat lukte niet. Toen zijn we gevallen, ik ben er goed voor gaan zitten, met mijn knieën zo want dan heb je meer kracht en toen een minuut of tien haar keel dichtgeknepen, o ja, ze wilde niet stilliggen, toen heb ik haar wat stompen verkocht, toen maakte ze een raar geluid en heb ik haar neus dichtgeknepen en daarna heb ik haar halsslagader gevoeld of ze nog leefde, daarna heb ik haar jas aangedaan en ingepakt, maar ik kon haar niet tillen en heb haar moeten slepen, want ze was zo zwaar

Dat was dus zijn verklaring vrijdagavond. Dan komt zijn advocaat en vanaf die tijd wist hij niets meer. Hij is voorgeleid voor moord met voorbedachten rade maar veroordeeld voor doodslag, moord was niet te bewijzen. Zes jaar met TBS en dwangverpleging. Wat is dit voor een straf?

Na de rechtszaak waren we in een shock. Dezelfde rustige Ruud. Dezelfde rustige stem. Gewoon eng. DOODENG. Aan hem en zijn daad zit niets menselijks. Wij hebben levenslang en ook onze zoon Ricardo en schoondochter Meriam. Ook hun leven is door hem kapot gemaakt.

Ricardo zei kortgeleden nog tegen ons: “Ik mis mijn zus heel erg, maar ook jullie, jullie zijn niet meer de vader en moeder die ik had...”

Dat doet pijn want als moeder wil je je kinderen gelukkig zien.

En dan nog Patricia's kindjes, die wij met veel praten en strijden mochten verzorgen.

Hun verdriet om alles wat hun is afgenomen, een lieve mama, papa, hun huis, alles, hun verdriet verscheurt je. We moeten proberen hun een “gelukkige jeugd” te geven, maar wat is dat moeilijk, niet om hen, maar om alles erom heen, instanties, gesprekken, zijn familie en ons verdriet. Maar we redden het.

Het moet, haar kindjes, een stukje Patricia, dat is nog het enige wat we voor haar kunnen doen, haar kindjes waar ze zoveel van hield.

Wendy, Wesley, Jaimy, waar wij ook zoveel van houden. Ze moeten sterk worden voor later, als ze het allemaal gaan begrijpen wat er is gebeurd. Dat geeft ons erg veel angsten en zorgen voor de toekomst.

Hij is geen vreemde, zijn ouders wonen bij ons om de hoek en zijn woorden zijn:

“Ooit hebben wij weer met elkaar te maken vanwege de kinderen.”

PANIEK

Toen ik afgelopen september bericht kreeg!

Hij is in een TBS kliniek geplaatst!

Totale paniek!

Hij komt al...en ik, ik ben nog aan het overleven!!! HELP!

Wil Bouwens

Lieve Patricia,

Nu jouw lieve vrolijke gestalte er niet meer is

Voelen wij zo intens...het eindeloos gemis

Zonder pijn zullen wij nooit meer leven

Niet gaan slapen of op kunnen staan

O, waarom werd je ons zo wreed ontnomen

O, waarom werd jou, je kinderen en ons dit aangedaan

Jouw plekje op het kerkhof is samen met de

herinneringen wat ons nog rest

Onze harten schreeuwen het uit in een machteloos protest

En onze tranen regenen zachtjes op jou neer

We kunnen het niet geloven

Waarom, waarom zien we jou nooit meer?

Jouw liefde, levensvreugde, spontaniteit

Jouw eerlijkheid en schitterende lach

Jij was onze zon, onze dochter, zus

En mama.

AFRONDING

Van de doden niets dan goeds...

Wat lijkt een mooiere afronding dan iemand de hemel in prijzen

En alles wat nog niet was

maar had moeten zijn

te verbergen

op een stille plek in ons hart

waar het met ons meegaat

als een vage, verre pijn?

Misschien is het ook goed

In het zicht van de dood

Onvolkomenheid toe te laten,

De moeilijke weg van samengaan

Met barmhartigheid onder ogen te zien.

Zien, dat mensen vorm krijgen

in breken en delen

en schuren aan elkaar

zoals een diamant gekloofd

en gepolijst wordt

tot edele steen

Is leven juist niet worden

Groeien naar heelwording?

Was juist deze weerbarstige,

ondoorgrondelijke weg

niet leerzaam en zinvol

Ja zelfs onontbeerlijk?

Yvonne van Emmerik

BIJEENKOMST 26 januari 2008

Het contrast met de vorige bijeenkomst in december was in een aantal opzichten groot: in december meer dan 80 ouders, nu minder dan twintig, toen veel korte gesprekken met verschillende ouders, nu in een kleine groep ieder de ruimte voor het eigen verhaal.

Van de groep die in de zaal beneden met elkaar in gesprek was, had ieder één of meerdere voorwerpen meegenomen.

Babyschoentjes van een dochter die al heel snel zelfstandig door het leven wilde lopen, een ketting van een andere dochter bestaande uit schakels in verschillende vormen als symbool voor mensen met al hun verschillen die toch bij elkaar en bij deze dochter hoorden, briefjes met spreuken van een zoon vol wijsheid, nuchterheid en humor, een hondenriem van een zoon die zich het liefst samen met zijn 'natneus' lopend verplaatste, een goed gebruikte knuffel, een scriptie, een proefschrift en weer schoenen.

Dat laatste paar schoenen van een dochter werd nu door een moeder gedragen.

Een moeder die letterlijk in de schoenen van haar dochter is gaan staan in haar strijd om aandacht en recht en haar schoenen draagt bij alle gelegenheden die te maken hebben met die strijd.

Verschillende ouders vertelden over hoe juist dat kind dat niet verder heeft kunnen leven hen inspireert en kracht geeft. Een enkeling zei zelfs 'ze leidt me in bepaalde situaties'.

Een moeder vertelde dat het haar zo goed deed dat we het vandaag echt over de kinderen konden hebben. 'Ik ben eigenlijk zo blij dat Rick mijn kind is geweest.'

Een ander formuleerde: 'Alles waar je van houdt, zal je warmte blijven geven.'

Wat door vrijwel iedereen herkend werd, was de constatering dat deze kinderen die zo aan hun einde gekomen zijn, daarna veel meer in onze gedachten zijn dan toen ze leefden.

'Nu is hij dagelijks in mijn gedachten, toen echt niet hoor, hij was al een aantal jaren het huis uit.'

Een middag waarin we over elkaars kinderen hoorden en over wat ze nu nog betekenen.

Joep van de Geer

MONUMENTJE VOOR ANOESKA.

Op vrijdag 4 januari werd in Rotterdam in het park onder de Euromast een lief monumentje onthuld voor de kleine Anoeska Grishaver.

Ze werd 21 jaar geleden vermoord door de nieuwe vriend van de ex van Chiel Grishaver. Ze was net een paar dagen drie jaar...

De plek waar nu het monumentje is gekomen, is de plaats waar de moeder en haar nieuwe vriend het meisje hebben gedumpt in een zelfgegraven kuil.

Een verschrikkelijke herinnering, maar wel een hele mooie plaats om haar te gedenken.

Aan de ene kant kijk je het park in en aan de andere kant is het water van de haven.

Naast vader Chiel was ook Angelo, de broer van Anoeska aanwezig. Bovendien was er een aantal heren en dames van de gemeente Rotterdam. En tot Chiels blijde vreugde kwam burgemeester I. W. Opstelten persoonlijk aan Chiel zijn blijk van medeleven brengen.

Een mooie mijlpaal voor Chiel als je bedenkt dat hij een lange weg heeft afgelegd voordat de gemeente dit eerbewijs aan Anoeska leverde!

Het monumentje staat op de wandelpromenade tussen de Heuvellaan en de Parkkade.

Arsène van Nierop

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

Laatst zat ik op een terrasje met een lotgenoot en ja, waar praat je over?

Het weer was vrij snel doorgenomen en dan kom je al gauw op wat je hebt meegemaakt.

Gelukkig hoeft je elkaar niks uit te leggen, want je gaat dezelfde weg.

Dacht ik althans, maar mijn gesprekspartner dacht daar anders over. Hij zei: "Jij gaat jouw weg en ik de mijne en dat is een andere!"

Zo had ik het nog niet bekeken, maar hij had wel gelijk: geen weg is dezelfde, want geen mens is dezelfde.

Voorzichtig peilden we elkaars gevoelens en vroegen ons af hoe het toch kwam dat we zo heel verschillend omgingen met wat ons was aangedaan. Dat kwam door de verschillen in persoonlijkheid, zei hij, en dus door de verschillen in tempo waarmee je door het rouwproces gaat.

Toen interrompeerde ik hem:

"Rouwproces, zeg je. Weet je dat ik daar een beetje kriegelig van word?"

Dat wist hij niet, maar nu wel.

"Ja," zei hij, "je hebt gelijk. Als ik een cake bak, dan gaat het via een bepaalde weg, via een bepaald proces en als de cake klaar is, zie je van het beslag niks meer.

Maar zo gaat het bij mij niet, soms is het net alsof ik weer vooraan moet beginnen."

We waren het uiteindelijk roerend met elkaar eens, het gaat met vallen en opstaan en telkens maar weer opnieuw je evenwicht proberen te vinden. Nou, dat wou ik even laten weten.

En waar ik nou zo benieuwd naar ben: wij, twee mannen, zaten daar op dat terrasje, maar als jij nou die gesprekspartner was geweest, hoe zou jij dan gereageerd hebben?

Hartelijke groet,

Paul Kuiper

Dag Paul,

Ja, dat van die cake, dat spreekt me wel aan, het laat tegelijkertijd zien hoe verschillend maar ook diffuus de wegen van ons verdriet zijn. Terwijl je het roerend met elkaar eens bent is de weg waarlangs voor ieder zo verschillend.

Als ik tegenover jou had gezeten, had ik gevraagd: hoe doe jij dat eigenlijk, als je valt, hoe diep val je dan en hoe klauter je weer omhoog?. Wat gebeurt er met je?

Met een lotgenoot kom je er uiteindelijk wel uit, het is zoals je zegt, die cake is gebakken en je kunt proberen het procédé uit te leggen en die ander zal het kunnen begrijpen.

Dat is niet altijd het geval wanneer je een niet-lotgenoot wilt laten delen in dat procédé.

.Een voorbeeld:

Ik kwam op het spoor van een vriendin, met wie ik in een ver verleden studeerde. Zij woont op Curaçao en via via kreeg ik haar emailadres. Ik mailde haar en vroeg of ze het leuk vond om met mij te corresponderen en nog eens herinneringen op te halen.

Ze reageerde heel enthousiast, gaf in haar reactie een beeld in vogelvlucht van hoe haar leven tot nu toe was verlopen. Ze was een reiki-praktijk begonnen, had twee zonen die inmiddels volwassen zijn. Ze voegde een foto bij waarop ik een vrouw zag van 60 jaar, alleen in haar ogen herkende ik het meisje van vroeger, zo'n 25 jaar geleden. Ze keek verlangend uit naar mijn reactie, zei ze.

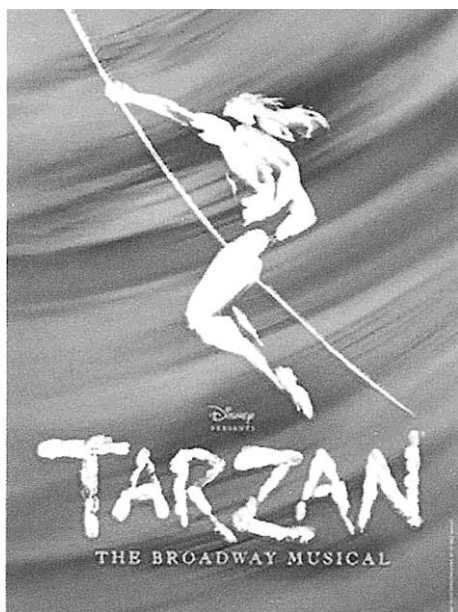
Ik mailde haar direct terug en gaf in vogelvlucht mijn levensverhaal, de successtory van mijn kinderen, waarbij ik er niet omheen kon, haar ook te vertellen over de tragische dood van mijn dochter Caroline. Ik wilde haar hiermee niet belasten maar ik kon het ook niet achterwege laten, omdat het mij voor een groot deel heeft gemaakt tot de persoon die ik nu ben. Ik deed er maar geen foto van mezelf bij, want in mijn ogen was de glans verloren.

Helaas heb ik niets meer van haar vernomen en dat zegt genoeg.

Dit dreunt bij mij enorm naar binnen en het zorgt ervoor dat ik nog meer op mijn hoede ben om het grootste verdriet in mijn leven aan een ander prijs te geven.

Hoe kijk jij hier tegenaan, Paul?

Hartelijke groet, Wil

*Fonds Slachtofferhulp Nederland
t.a.v. Dhr. C. Contino, Postbus 93166
2509 AD Den Haag*

Geachte heer Contino,

Als nog wil ik u namens de VOVK heel hartelijk dank zeggen voor de fantastische middag die wij mochten ervaren bij de voorstelling van de musical Tarzan.

'Wij' zijn een grote groep ouders van de Vereniging Ouders van een Vermoord Kind met hun kinderen en kleinkinderen.

Het is van onschatbare waarde dat ouders en kinderen deze uitnodiging - in de toch altijd moeilijke decembermaand - hebben gekregen. Want naast de sprankelende voorstelling waarvan oud en jong hebben genoten, waren de ontvangst, de verzorging van lunch, hapje, drankje en de speciale kinderactiviteiten tot in de puntjes geregeld.

Ook zaten de ouders en kinderen allemaal in hetzelfde vak, waardoor er veel uitgewisseld kon worden en het enthousiasme voor deze uitnodiging breeduit gedeeld werd.

De extra dimensie bij dit alles is vooral echter het gevoel van veiligheid, een buitengewoon belangrijk aspect in het leven van mensen voor wie veiligheid niet meer vanzelfsprekend is. Men kon zich 'op zijn gemak' voelen, wat lang niet overal het geval is.

Eerder zonden wij u al een reactie van ouders en eigenlijk kan ik onze dank het niet mooier verwoorden dan in bijgaande brief van één van de lotgenoten, die met haar kinderen en kleinkinderen genoten heeft van de voorstelling en meer dan dat.

Ik weet zeker dat zij namens alle aanwezige ouders en kinderen spreekt, en ik sluit me van harte namens de VOVK bij haar woorden aan. Met vriendelijke groet,

Sophia Kammeijer, voorzitter

*Fortis Bank Nederland
t.a.v. Mevrouw Hester Braaksma,*

Geachte mevrouw Braaksma

Hiermee dank ik u hartelijk voor de toezending van de cd-rom met een foto-impressie van de Tarzan Kindermatinee in het Circustheater in Scheveningen op 8 december j.l.

Een grote groep ouders en kinderen van onze vereniging, die via Fonds Slachtofferhulp Nederland de uitnodiging ontvingen, had een fantastische middag.

Juist in de decembermaand, die altijd moeilijk is, was een vreugdevolle voorstelling een prachtig aanbod.

Wij willen u graag dankzeggen voor de uitstekende verzorging, zowel in voorbereiding, vervoer enz. als in het theater en bij de voorstelling.

Uw gastvrijheid en attente ontvangst maakten het alles nóg mooier.

En van de voorstelling is ontzettend genoten.

Een impressie van een ouder doe ik u hierbij toekomen. Ik sluit me graag namens de Vereniging Ouders van een Vermoord Kind bij haar woorden aan.

Met vriendelijke groet,

Sophia Kammeijer, voorzitter

“TARZAN”

Via het Fonds Slachtofferhulp kregen onze vereniging een uitnodiging voor het bijwonen van de besloten voorstelling “Tarzan”.

Deze uitnodiging voor ouders en kinderen kwam voor ons allen als een grote verrassing in deze voor ons zo sombere decembermaand. Ik was er zo enthousiast over dat ik de uitnodiging voor mijn familie zo snel mogelijk instuurde!

Op 30 november kwam met de post, in een leuk verzorgd mapje van de “Tarzan”, deze bevestiging binnen. Het bevatte het programma, de entreekaartjes, een routebeschrijving en een uitrijkaart voor de auto.

Zaterdag 8 december, om 13.00 uur was er verwelcoming in de foyers met een brunch en kindergerechten.

We ontmoetten er onze lotgenoten en konden onze blijdschap en vreugde om deze uitnodiging delen.

Het vleide mij en ons aller gevoel, als ik het zo mag verwoorden!

Het buffet was zeer goed verzorgd, zowel voor de kinderen als voor ons met bijvoorbeeld poffertjes, frites, knakworstjes, allerlei belegde broodjes, drankjes, melk, cakes en fruit.

Om 13.45 uur gingen we naar de zaal, alwaar de voorstelling “Tarzan” begon. Wij hadden plaatsen boven in de ring en zo een goed zicht op de voorstelling.

In de pauze kregen we een drankje met een hapje. De kinderen konden een Tarzankleurplaat kleuren; ook konden zij door professionele grimeuses gegrimeerd worden en... wat zagen ze er leuk uit!!!

Na het tweede deel van de voorstelling was er nog gelegenheid tot napraten in de foyers van het theater onder het genot van een hapje en een drankje. Kortom wij, als lotgenoten, hebben ontzettend genoten!

Wat een techniek, mooie wervelende decors, het Tarzanverhaal met mooie zangstemmen, slingerende apen, Tarzan met Jane vanaf boven in de zaal slingerend en afzeilend naar het podium; echt iedereen was enthousiast. De kinderen kregen na afloop een suikerspin, drankje en een Tarzantasje met een puntzak snoep.

Wij, leden van de VOVK, zijn dan ook het Fonds Slachtofferhulp dank verschuldigd, dat zij onze vereniging heeft benaderd voor deze voorstelling.

Het is, zo voel ik het, een ‘even vergeten’ van het ons aangedane grote verdriet, dat we levenslang met ons meedragen!

Er was blijdschap!!!

Hartelijke groeten en liefs

Els IJspelder

WIJ HERDENKEN IN JANUARI, FEBRUARI EN MAART 2008

<i>Alan Roos</i>	* 02-01-1969	† 14-05-2000
<i>Nadia van de Ven</i>	* 02-01-1977	† 01-10-2002
<i>Han Zantinge</i>	* 04-01-1966	† 06-04-1997
<i>Daniël Visser</i>	* 08-01-2006	† 14-06-2006
<i>Serge Heederik</i>	* 13-01-1971	† 25-05-1996
<i>Helen Saarloos</i>	* 26-01-1970	† 06-02-1999
<i>Gonda Drent</i>	* 27-01-1966	† 12-12-1996
<i>Benjamin Bogaard</i>	* 29-01-1979	† 31-08-1996
<i>Alexander dalla Croce</i>	* 01-02-1976	† 17-10-1998
<i>Melanie Sijbers</i>	* 04-02-1991	† 07-09-2006
<i>Pascal Keijzer</i>	* 07-02-1991	† 30-04-2007
<i>Petra van den Berg</i>	* 09-02-1964	† 01-01-1982
<i>Wim Ender</i>	* 10-02-1964	† 28-03-1995
<i>Bert Bons</i>	* 17-02-1969	† 24-01-1996
<i>Brenda Searle</i>	* 24-02-1973	† 05-09-2000
<i>Shirley Hereijgers</i>	* 04-03-1978	† 02-05-1997
<i>Maurice Luitwieler</i>	* 08-03-1974	† 20-02-1993
<i>Erik Jongepier</i>	* 10-03-1977	† 11-04-1999
<i>Ilona Németh</i>	* 10-03-1970	† 16-07-2004
<i>Jeroen van Wamel</i>	* 15-03-1978	† 01-11-1996
<i>Judith Lute</i>	* 23-03-1968	† 03-01-1995
<i>Daniël van der Meulen</i>	* 28-03-1972	† 15-01-2000
<i>Alfredo Korenvaar</i>	* 31-03-1964	† 11-11-2000

Alan Roos

Nadia van de Ven

Han Zantinge

Daniël Visser en zijn zusje Romy

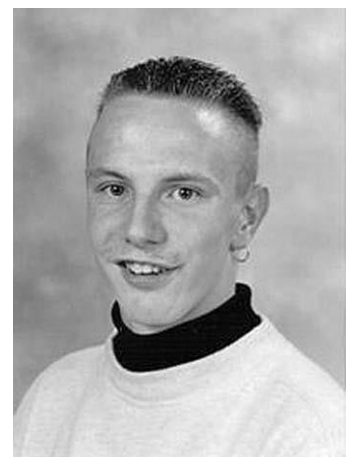
Serge Heederik

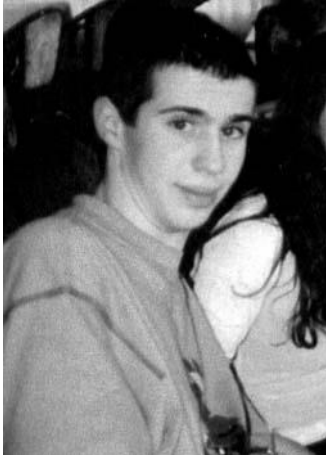
Helen Saarloos

Gonda Drent

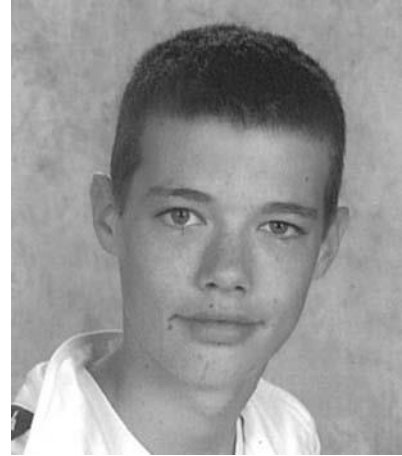
Benjamin Bogaard

Alexander dalla Croce

Melanie Sijbers

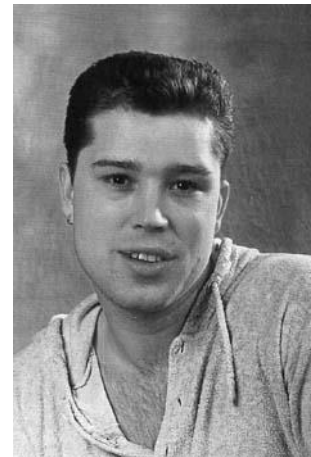
Pascal Keijzer

Petra van den Berg

Wim Ender

Bert Bons

Brenda Searle

Shirley Hereijgers

Maurice Luitwieler

Erik Jongepier

Ilona Németh

Jeroen van Wamel

Judith Lute

Daniël van der Meulen

Alfredo Korenvaar

*In het moeras van mijn herinnering
ligt in gestolde tijd
jouw lief gezicht je zachte lichaam
ik raakte je zo intens kwijt*

*De jaren deden minutieus hun werk
en kneedden mijn gemoed
in stille diepe eenzaamheid
terwijl ik hard bleef roepen het gaat goed*

*Nu keer ik rustig op mijn schreden terug
en zie het landschap achter mij
het leven is gewoon zo doorgegaan
met telkens weer dat nieuwe jaargetij*

*In het moeras van mijn herinnering
blijf jij mij steeds nabij.*

Wil Vreeburg

Eindhovens Dagblad 18 januari 2008.

BERICHT AAN DE STENENGOOIER

Ik ken je niet....

Weet niet wie je bent, waar je woont, ben je één persoon, ben je deel van een groep?

Hoor je bij de vijf jongeren uit Best die ze verdenken de steen gegooid te hebben of te hebben laten vallen, zoals ik vandaag las?

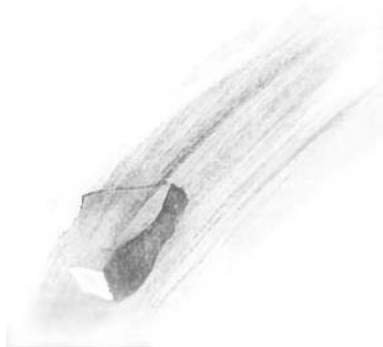
Ken je mij? Weet je wie ik ben, ken je mijn familie, weet je waar ik woon? Ik weet het niet. Want zoals ik al schreef, ken ik jou niet. Voor het gemak zal ik jou/je en ik schrijven, in de persoonsvorm. Dat 'praat' misschien iets persoonlijker. Want dat is wat ik graag eens zou willen doen: persoonlijk met je praten.

Weet je wat je hebt aangericht? Weet je wat je kapot gemaakt hebt? Weet jij het grote 'waarom'? Het waarom dat ik me al bijna negen maanden afvraag. Waarom doe je zoiets, waarom gooi je een steen vanuit een rijdende auto naar onschuldige mensen?

Naar mensen die hun hele leven lang hard gewerkt hebben, hebben liefgehad, hebben gezorgd voor hun naasten en ver daarbuiten, hebben gezorgd dat ze later genieten konden van alles waar ze zo hard voor hebben gewerkt en liefgehad hebben...Waarom?

Alleen jij weet het...maar ik ken je dus niet.

Ik zou je zoveel willen zeggen, zoveel willen vragen...

Ik lees vandaag dat je waarschijnlijk gewoon naar school gaat, gewoon werkt, gewoon naar de sportclub gaat...'Gewoon'.

Voor mij is niets meer gewoon.

Na jouw fatale worp is voor mij en mijn familie alles anders geworden. Zomaar een paar vragen die ik je graag zou willen stellen:

Kun jij eigenlijk nog 'gewoon' naar school, naar je werk gaan? Ik niet – dankzij jou.

Kun jij nog elke nacht lekker gaan slapen?

Ik niet – dankzij jou.

Leef jij je dromen nog? Ik niet – dankzij jou.

Kun jij je moeder nog 'effe gezellig bellen'?

Ik niet meer – dankzij jou.

Springt jouw vader nog 'effe snel op de fiets?

De mijne niet meer – dankzij jou.

Ga jij zondags gezellig weg?

Ik niet meer – dankzij jou.

Moet jij je elke morgen weer bij elkaar rapen om weer aan een nieuwe dag te beginnen?

Ik wel – dankzij jou.

Zie jij elke nacht je ouders verongelukken?

Ik wel – dankzij jou.

Zijn jouw dromen in rook opgegaan?

De mijne wel – dankzij jou.

Heeft jouw vader tien weken moeten knokken om in leven te blijven?

De mijne wel – dankzij jou.

Zit jij een hele zondag in je ouwe broek op de bank omdat je niet meer kunt?

Ik wel – dankzij jou.

Maar zie je, ik ben niet laf, ik zoek contact met jou, ondanks alles wat je me aangedaan hebt.

Maar jij niet met mij.

Jij verstopt je achter je eigen lafheid.

Ik durf jou gerust in je ogen te kijken.

Maar jij niet in de mijne.

Ik durf jou gerust te zeggen hoe ik me voel.

Jij mij niet.

Ik durf jou alles te vragen. Jij mij niet.

Iedereen mag best weten wie ik ben.

Niemand mag echter weten wie jij bent.

Waarom eigenlijk niet? Jij deelt de klappen uit en ik kan ze opvangen...Dat kan toch niet zo zijn? Je kunt op z'n minst dan toch zeggen wie je bent en waarom? Was het allemaal gepland en ben je nu gelukkig en apetrots – kunnen de gevolgen je helemaal niets schelen en schep je zelfs op over wat je daar 'toch maar mooi effe geflikt hebt'. Vind je het geweldig als je leest dat het onderzoek naar de dader(s) muurvast zit – drink je daar een biertje op?

Of was het een kwajongensstreek, per ongeluk en ben je nu ook bang en vol twijfel. Zijn jouw dromen nu ook kapot en durf je er niet voor uit te komen, bang voor de gevolgen? Zit je nu net als ik in een oude broek op de bank, vol

twijfel, vol verdriet van wat je aangericht hebt?
Met het beeld van de vrouw die je gedood hebt
op je netvlies gebrand?
Ik weet het niet, want ik ken je niet.

Het enige dat ik weet is dat ik dankzij jou
verder moet leven in een gebroken wereld, een
wereld waarin nooit meer iets hetzelfde zal
zijn. De stukjes bij elkaar rapen is ook
moeilijk, eigenlijk niet te doen.
Ik weet namelijk niet wie je bent en waarom je
dit gedaan hebt.
Ik kan niets afsluiten, ik kan niet verder.

Jij wel? Kun jij verder leven met wat je op je
geweten hebt – kun jij zo later een gelukkig
gezin stichten? Wil je dat zo, zonder
verantwoording te hebben afgelegd voor wat je
hebt gedaan, altijd over je schouder te moeten
blijven kijken?

Wat gebeurd is kun jij ook niet meer
terugdraaien. Je kunt er echter nog wél voor
zorgen dat ik verder kan, dat mijn vader verder
kan, dat wij als gezin en familie verder kunnen,
dat wij enigszins een rust over ons heen
krijgen. Door je te melden. Ik kon me bij jou
melden, kun jij je nu ook melden?

Doe het dan nu, het is nog niet te laat.

Jolanda van Erp

*Deze ingezonden brief heb ik herhaalde malen
gelezen. Het is me uit het hart gegrepen. Het
zijn de vragen, het waarom, de vertwijfeling en
de verbazing dat er kennelijk mensen zijn, die
een dergelijke daad gewoon ergens een plek*

*geven. Die zich verder verschuilen achter hun
harde koppen en misschien blij zijn dat de zaak
vastloopt en dat zij zo hun straf ontlopen.*

*Achterblijven met deze gevoelens bezorgt ons
het gevoel van levenslang gestraft te zijn voor
iets dat we niet hebben gedaan.*

*Deze gevoelens van onmacht, van woede, het
onaffe van de situatie, ze blijven terugkomen,
ook bij mij. Het wordt deze zomer twaalf jaar
dat Caroline werd vermoord. Geen dag gaat er
voorbij of het speelt me weer parten, de brok in
mijn keel kan ik desgewenst doorslikken, dat is
niet goed, dat weet ik, maar soms moet het.
Want je moet verder en dat doe ik ook.*

*Het heeft mijn leven veranderd, voorgoed. Ook
als er niet meer over gesproken wordt blijft het
knagen. Bij een uitzending als die over Joran
van der Sloot slaap ik weer slecht, voel ik me
onrustig. Langzamerhand ben ik tot de
conclusie gekomen dat er inderdaad nogal wat
mensen rondlopen zonder geweten, zonder
mededogen, mensen die nergens voor
terugdeinzen, iemand de strot dichtknijpen of
iemand overhoop steken, we weten het
allemaal als lotgenoten. En dat blijft een
onverteerbaar feit, dat speelt regelmatig op,
dat haalt ons onderuit.*

*Dat valt niet uit te leggen, zelfs niet aan je
eigen partner.*

*Dan probeer je een positieve draai te geven
aan iets zeer negatiefs, bijvoorbeeld door
samen met lotgenoten actief te werken aan
verbeteringen, door elkaar te ondersteunen en
te troosten. Maar even zo vaak voel ik dat er
geen troost bestaat voor een zinloze dood door
moord. De leegte die dat achterlaat is te groot
voor woorden.*

*Beschadigde nabestaanden zijn we geworden,
die zich worstelend een weg door het leven
banen, met vallen en opstaan, maar wel
doorgaan.*

*We willen allemaal aandacht voor ons kind,
dat hun naam genoemd wordt, nooit vergeten
wordt, er zijn vele sites aan onze kinderen
gewijd, sites waar het ongeloof, de
verbijstering, de wanhoop en het verdriet van
afspatten. Dat is de troost die we onszelf
geven, een monument maken voor ons eigen
kind, ter nagedachtenis en in liefdevolle
herinnering.*

Wil Vreeburg

Moeder van Caroline Pino

VERSLAG BIJEENKOMST

Tijdens de lotgenotendag op zaterdag 17 november 2007 kwam mevrouw Marianne Göbbels ons informeren over haar werk als raadsheer bij de Meervoudige Strafkamer in den Haag.

Ze begon haar betoog wat ontvullend met de vaststelling dat slachtoffers en nabestaanden in een rechtszaak geen partij zijn, omdat strafrecht gericht is op de dader en op vergelding van het misdrijf. Zij voegde er echter meteen aan toe, dat zij onze uitnodiging om een lezing te houden “in het hol van de leeuw” had aangenomen om zelf meer kijk te krijgen op de emoties van ons, slachtoffers.

Zoals de meesten van ons uit ervaring al weten, behandelt het Gerechtshof beroepszaken op verzoek van de Officier van Justitie (ter rechterzijde) van de Arrondissementsrechtbank.

De drie rechters heten raadsheren (zittend in het midden) en zij vormen met links de griffier, die het hele proces vastlegt, de zg. zittende magistratuur. (Letterlijk) los daarvan staat de “staande magistratuur”: de Officier van Justitie, die bij het gerechtshof advocaat-generaal heet.

Om als publiek te worden toegelaten moet men 18 jaar of ouder zijn. De familie van het slachtoffer zit in de zaal, verwanten van de dader achter glas erbuiten. De bode voorkomt contact tussen verwanten van slachtoffer en dader.

De 3 rechters spreken recht bij zware misdrijven die niet door de politierechter mogen worden behandeld. Bij de behandeling en uitspraak moet de verdachte aanwezig zijn.

De rechtbank wil de dader zien en zijn identiteit hebben vastgesteld. Indien niet aanwezig wordt de zitting/uitspraak verdaagd en de verdachte gelast te verschijnen. De politierechter mag maximaal 1 jaar gevangenis en geen TBS opleggen. Bijna altijd gaat verdachte of de advocaat-generaal (=officier van justitie) in hoger beroep tegen het vonnis, wat binnen 14 dagen moet gebeuren onder het overleggen van de op papier gestelde grieven. Tot het moment van het uitroepen (aankondigen) van de zaak kan het hoger beroep worden ingetrokken. Een strafproces kan lange tijd in beslag nemen.

Zo kan een verdachte, die niet op de zitting aanwezig was, pas in beroep gaan als hij officieel bericht heeft ontvangen van de strafeis van de Officier van Justitie.

Aan deskundigen, zoals het Pieter-Baan Centrum, kan de Strafkamer geen eisen opleggen, maar wel de deskundigheid in twijfel trekken of hier aan voorbij gaan.

Het hoogste beroepsorgaan is de Hoge Raad. Ook bij de Hoge Raad kan een verdachte in beroep gaan (in cassatie gaan), maar dan moet hij grieven indienen. Heel dikwijls wordt dit nagelaten en dan gaat het cassatieberoep niet door. Bij vormfouten wordt de verdachte niet vrijgelaten.

Als een rechtszaak is afgesloten, kan er geen nieuwe procedure ingezet worden, ook niet bij fouten.

Nabestaanden worden niet op de hoogte gehouden van de uitvoering van een straf, maar kunnen wel navraag doen bij de executie-officier van de advocaat-generaal, dus bij het OM (openbaar ministerie).

De rechter heeft daar geen inzicht in en gaat daar niet over.

Na deze uitleg werd er een aantal vragen gesteld:

Vraag: “Mag een advocaat liegen?”

Antwoord: “Een advocaat moet op zijn woord geloofd worden,” maar...”voegt mevrouw Göbbels er aan toe “je kent de meeste advocaten wel en ook hun manier van betogen, daar houd je vanzelf rekening mee.”

Vraag: “Het is toch heel onrechtvaardig, als een moordenaar van je kind wordt vrijgesproken?”

Antwoord: “Vrijspraak”, legt de rechter uit, “is iets anders dan ontslag van rechtsvervolgning, als de dader niet strafbaar is (zoals soms bij zeer ernstige psychische stoornis) of als het feit niet strafbaar is (zoals bij noodweer b.v.)”

Vraag: “Wie bekommert zich eigenlijk om de nabestaanden??”

Antwoord: “Dat is de taak van Slachtofferhulp, die je kan begeleiden tijdens de rechtsgang, b.v. je helpen met het opstellen met de tekst in verband met je spreekrecht tijdens de zitting.

Zij kan ook de benadeelde partij helpen om een civiele vordering in te dienen.”

Met dank aan Piet Jenniskens voor zijn inbreng.

Sjoerd Voerman

VERSLAG VAN DE INFORMATIEVE BIJENKOMST IN DOORN

De bijeenkomst was in Doorn op zaterdag 23 februari 2008. Er waren 26 lotgenoten aanwezig. Door Slachtofferhulp Nederland en in samenwerking met De Basis in Doorn wordt aan de lotgenoten een viertal weekenden aangeboden. Op deze dag werd op duidelijke wijze uitleg gegeven over het doel van de bijeenkomsten. Dit pilot programma werd speciaal samengesteld voor mensen die een ingrijpende ervaring hebben meegemaakt.

De heer Jaap Smit, directeur Slachtofferhulp Nederland heette ons welkom. Daarna werd uitleg gegeven over het programma dat wordt genoemd "Op zoek naar ruimte voor toekomst".

De Heer Arend Altena en mevrouw Liesbeth Veldman gaven ons een duidelijk beeld van wat de bedoeling van de weekenden is en wat wij kunnen verwachten.

Het betekent o.a. hard werken aan jezelf met voldoende gelegenheid tot ontspanning.

De drie weekenden staan in het teken van VERLEDEN, HEDEN en TOEKOMST.

Het vierde weekend is een terugkomweekend waarin wordt teruggekeken op het programma en het eigen proces en vooruitblikken op de verdere weg.

DE WERKVORMEN

* groepsgesprekken

* ervaringsgerichte non-verbale werkvormen bv. verbeelding van de thematiek:

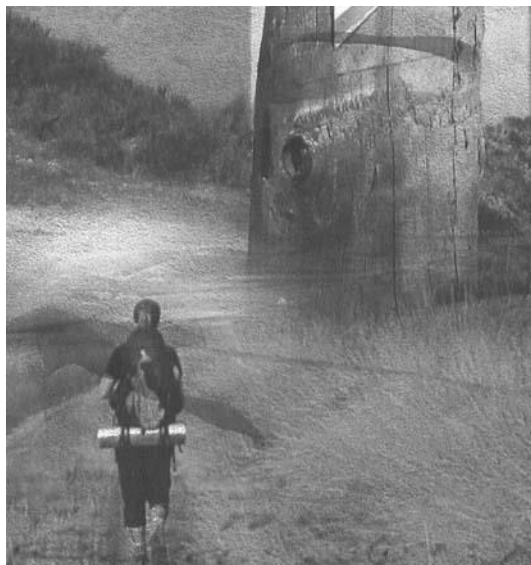
* verleden, heden en toekomst in de vorm van een drieluik, en lichaamsgerichte werkvormen

* activiteiten ter ontspanning, bv. sport/spel, creatieve activiteiten

Benadrukt wordt dat deze weekenden beslist een zware emotionele lading zullen hebben, waarin hard wordt gewerkt aan het eigen proces naar herstel. Ook aan de relatie, die vaak onder druk staat door onze traumatische ervaringen, zal ruimschoots aandacht worden besteed.

In dit verband wees men ons op het belang van de weekenden voor beide partners.

Data van de weekenden:	4, 5 en 6 april	deel 1
	23, 24 en 25 mei	deel 2
	27, 28 en 29 juni	deel 3
	12, 13 en 14 september	terugkomweekend

We kregen een rondleiding door De Basis, een groot complex dat midden in de bossen in Doorn ligt.

* De Basis biedt een gastvrije accommodatie.

* Verblijf in tweepersoons hotelkamers

* Er zijn gespreksruimtes en allerlei faciliteiten voor sport en ontspanning, zoals trimbaan, fitnessruimte, zwembad, bowlingbaan, internetruimte, zonnebank e.d., waar u ook in uw vrije tijd gebruik van kunt maken.

Na afloop van deze dag dronken wij met een paar lotgenoten nog wat in het nabijgelegen bruine café. We waren het erover eens, dat ons hier een prachtige gelegenheid werd aangeboden, geheel gefinancierd door het Ministerie van Justitie. Eindelijk krijgen wij de erkenning waar nabestaanden van geweldsslachtoffers zo lang op hebben gewacht.

Degenen die niet op deze dag aanwezig waren kunnen contact met De Basis opnemen, zodat men u alsnog kan informeren over de weekenden en eventuele vragen kunnen worden beantwoord.

U kunt bellen met De Basis, 0343-474200 en vragen naar Arend Altena of Liesbeth Veldman.

Wil Vreeburg

REACTIE OP EEN BRIEF

Tweede-Kamerfractie SP
www.sp.nl

Plein 2
Postbus 20018
2500 EA Den Haag
T. 070 318 30 44
F. 070 318 38 03
kamer@sp.nl

Redactie Cocon
T.a.v.: Wil Vreeburg
Marie Koenenlaan 44
5237 BL 's-HERTOGENBOSCH

Betreft: uw brief van 15 december 2007

Den Haag, 18 december 2007

Geachte heer/mevrouw Vreeburg,

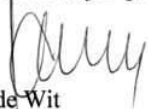
Hartelijk dank voor uw brief aan de SP, en toezending van het ledenblad Cocon van de Vereniging Ouders van een vermoord Kind. U vraagt mij om een reactie, die ik u hierbij graag toestuur.

Ik heb zowel uw brief als het blad met belangstelling gelezen. De verhalen van persoonlijk leed zijn bijzonder schrijnend, en de fotopagina is indrukwekkend. Ik kan mij voorstellen dat lotgenoten steun bij elkaar kunnen vinden, alhoewel het grote leed natuurlijk niet kan worden weggenomen.

De aandacht voor slachtoffers van misdrijven is de laatste jaren toegenomen bij de regering en de Tweede Kamer. De SP vindt dat zeer terecht. Zo is gelukkig het spreekrecht voor slachtoffers gerealiseerd, en ook het wetsvoorstel 'versterking positie van het slachtoffer in het strafproces' hebben wij van harte ondersteund. Dat geldt ook voor het amendement dat er voor zorgt dat de overheid de schadevergoeding voor het slachtoffer gaat voorschieten, wij denken dat ook dit een verbetering is van de rechtspositie voor het slachtoffer en de emotionele belasting kan verminderen. Verder vinden wij het van groot belang dat politie en justitie het slachtoffer en nabestaanden op de hoogte houden van ontwikkelingen in de zaak, en dat zij recht krijgen op gratis rechtshulp.

Voor concrete voorstellen of andere ideeën kunt u zich uiteraard tot mij wenden. Ik ben graag bereid op concrete punten met u van gedachten te wisselen of mijn standpunt toe te lichten. Ik wens u veel succes met de voortzetting van uw blad, en wens u ook een goede jaarwisseling.

Met vriendelijke groet,

Jan de Wit
SP Tweede-Kamerlid

Dag Herdenken Geweldslachtoffers

Intro:

De landelijke Dag Herdenking Geweldslachtoffers, jaarlijks op de zaterdag van week 38, is een initiatief van de lotgenotenorganisaties, stichting Aandacht Doet Spreken (ADS), Vereniging Ouders van een Vermoord Kind (VOVK) en Vereniging Veiligheid Respect en Solidariteit (VVRs).

De landelijke Dag Herdenking Geweldslachtoffers is in 2008 op **zaterdag 20 september in Hoorn**. De Nadine Foundation, de stichting die is opgericht na de moord op de 20-jarige Nadine Beemsterboer uit Hoorn en Jack Keijzer uit Hoogkarspel, vader van de om het leven gebrachte Pascal Keijzer, nemen in 2008 de organisatie op zich.

1e overleg: zaterdag 19 januari 2008

Commissie en Comité Dag Herdenken Geweldslachtoffers 2008

Tijdens een eerste overleg m.b.t. organisatie van de DHG (Dag van Herdenken Geweldslachtoffers) 2008 hebben Wanda en Jacques Beemsterboer en Jack Keijzer definitief zitting genomen in het organisatie comité.

Wanda en Jacques vonden een geschikte locatie in Hoorn, mooi gelegen aan het IJsselmeer, naast Schouwburg Het Park, met het restaurant als plaats van samenkomst voor genodigden.

Dit gebied leent zich uitstekend als vertrekpunt voor de mars met het lint met de namen van onze kinderen. Hier komt men daarna ook weer terug. De tocht met het lint door het centrum van de stad zal ruim een half uur in beslag nemen. Hier is ook volop ruimte om alle activiteiten van de dag te laten plaatsvinden.

In goed overleg met de commissie DHG, bestaande uit leden van de drie samenwerkende organisaties ADS, VVRs en VOVK, Johannes Boertien (VVRs), Irene en Martin Roos (ADS), Wil en Jos Vreeburg (VOVK) is besloten dat de protocollen voor de DHG, die in 2007 werden vastgelegd, met enige aanpassing gehandhaafd kunnen worden.

AGENDA VOVK

19 april	2008	Lotgenotenbijeenkomst in Leusden
24 mei	2008	Lotgenotenbijeenkomst in Leusden
28 juni	2008	Lotgenotenbijeenkomst in Leusden
30 augustus	2008	Familiedag
20 september	2008	Gezamenlijke landelijke herdenkingsdag
25 oktober	2008	Lotgenotenbijeenkomst in Leusden
13 december	2008	Kerstbijeenkomst in Leusden

INHOUD

Van de redactie	3
Even voorstellen.....	4
Van het bestuur.....	5
Het verhaal van Pascal Keijzer.....	6
Vacantie!! ??.....Ria Payralbe.....	8
Het verhaal van Patricia Bouwens.....	9
Bijeenkomst 26 januari 2008.....Joep van de Geer	12
Monumentje voor Anoeska.....Arsène van Nierop.....	12
Ieder zijn mening.....Paul Kuiper en Wil Vreeburg.....	13
Voorstelling Tarzan	Els IJspelder.....14
Wij herdenken.....	16
Voor u gelezen.....	20
Verslag bijeenkomst 17 november 2007	Sjoerd Voerman.....22
Verslag informatiedag in Doorn.....	Wil Vreeburg.....23
Brief van de SP.....	24
Dag Herdenken Gewelddslachtoffers.....	25